

Gia Hữu Linh Hồ: Chỉ Là Ngàn Năm

Contents

Gia Hữu Linh Hồ: Chỉ Là Ngàn Năm	1
1. Chương 1: Hồ Trắng Biến Hóa	1
2. Chương 2: Chuyện Cũ	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4: Ngàn Năm Vẫn Yêu	6
5. Chương 5: Linh Lung Trở Về	8
6. Chương 6: Di Mộng Trước Kia	9
7. Chương 7: Nhất Định Cũng Tương Tư	11
8. Chương 8: Làm Sao Cam Lòng	13
9. Chương 9: Kết Cục: Chỉ Là Ngàn Năm	15

Gia Hữu Linh Hồ: Chỉ Là Ngàn Năm

Giới thiệu

Thể loại : Huyền HuyềnTiểu hồ tiên yêu Thượng Lê Hoa công tử, yêu hận triền miên lại không muốn rời xa, không muốn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-huu-linh-ho-chi-la-ngan-nam>

1. Chương 1: Hồ Trắng Biến Hóa

Một ngàn ba trăm năm trước, Huyền Nguyệt đạp trên hoa lê tuyết trắng từ xa mang theo ánh sáng chậm rãi đi tới, y phục đỏ rực như lửa bàn thiêu đốt tới tận nơi sâu thẳm nhất linh sơn, ta thống khổ nằm trên đóa hoa, thật đáng giận, đan dược biến hóa này làm cho ta suy yếu vô cùng, ta cúi đầu, kêu to cầu xin hắn.

Ánh mắt hắn chứa đầy sự thương tiếc làm cho lòng ta hơi hơi động, hắn nhẹ nhàng ôm lấy ta đang nằm dưới mặt đất lạnh lẽo, cái ôm của hắn thật ấm áp lại bình thản, chỉ nghe thấy hắn nhẹ giọng trấn an, tiểu tử, an tâm ngủ, ta sẽ chiếu cố ngươi. Lúc này ta mới dám nhắm mắt tiến vào giấc ngủ say.

Lại một lần nữa tỉnh lại, đó là thời điểm ta đã hóa thành hình người, khi ta mở đôi mắt đã giống như con người trên thế gian, phản chiếu trong tầm nhìn chính một dung mạo tuấn tú đẹp tựa thanh sơn thủy mặc đứng giữa một rừng hoa rực đỏ.

Hắn lặng lẽ nhìn ta, nhẹ nhàng khoác lên thân thể trắng nõn không tỳ vết của ta một kiện y bào màu đỏ, trong nháy mắt, ta liền đỏ mặt.

Hắn lại như cố ý không nhìn thấy, mỉm cười nói, ta là Huyền Nguyệt, chủ nhân Phi Nguyệt Cư này.

Ta lặng yên nhìn hắn, cũng không dự tính đáp lại lời.

Huyền Nguyệt cười cười nói, người vừa mới hai trăm tuổi sao đã có thể hóa thành hình người? Là ăn trộm đan dược biến hóa của Lão quân?

Lòng ta cả kinh, Huyền Nguyệt này rốt cục có thân phận gì?

Hắn thở dài, lại nói, người đã ăn đan dược, thành công biến hóa, chuyện này cũng coi như là thiên ý đi.

Ta có chút bình tĩnh, nhẹ giọng nói cảm tạ với hắn.

Huyền Nguyệt đứng lên, từ trên cao nhìn xuống ta, nói, người có nơi nào để đi không?

Ta nghĩ nghĩ rồi lắc đầu.

Huyền Nguyệt lại bắt đầu thở dài, vậy người lưu lại đây làm tiểu đồng trồng hoa cho ta đi, yên tâm, không có ai dám đến linh sơn Phi Nguyệt Cư bắt nạt người đâu.

Ta gật gật đầu không một chút nghi ngờ lời hắn nói.

Hắn mỉm cười, nụ cười hắn đẹp tựa tiên hoa thật muốn làm đui mù con mắt, hắn nói, từ nay về sau người gọi là Phi Lê.

Sau đó ta biết được, ngọn núi linh sơn này nơi nơi đều là hoa lê, cho dù là bên ngoài Phi Nguyệt Cư sắc đỏ bao trùm nhưng vẫn là hoa lê. Hoa lê ở đây cũng thật kỳ quái, cư nhiên lại là màu đỏ, tựa như giống với tên của ta, Phi Lê, Phi Lê.

(“Phi” là màu đỏ tươi, đỏ rực)

Đương nhiên còn có Huyền Nguyệt, Huyền Nguyệt hắn cũng rất kỳ quái, hắn ở Phi Nguyệt Cư thì chỉ mặc đồ màu trắng nhưng lại chỉ cho phép ta mặc đồ màu đỏ. Mà hắn mỗi tháng sẽ rời núi một ngày, lúc đó lại chỉ mặc y phục đỏ rực, y phục đỏ rực giữa một rừng hoa lê trắng trông hết sức chói mắt.

Ta một bên cảm thán hắn cũng thật xấu tính, một bên vẫn giúp hắn cắt tỉa những nhánh cây thừa, thời gian hai tháng nhanh chóng trôi đi sớm đã làm cho ta trở thành trợ thủ tốt của hắn.

Hoa lê ở Phi Nguyệt Cư vĩnh viễn chỉ nở mà không tàn, những người thế tục dưới nhân gian cũng vĩnh viễn không thể đặt chân đến đây, thường xuyên đứng ở Phi Nguyệt Cư này cho ta có một loại ảo tưởng vô tận.

Ta dựa vào một gốc lê ngủ gật, quần áo đỏ rực cùng sắc hoa dường như hợp lại làm một, ta nghĩ nếu như không phải ta có một mái tóc đen thì tuyệt đối không người nào phát hiện ra ta được. Đáng tiếc nơi này trừ ta và Huyền Nguyệt ra thì cũng chỉ có hoa lê, ta còn chưa từng được nhìn qua những sinh vật khác.

“Phi Lê.”

Thanh âm huyền ảo từ đâu truyền đến, ta giương đôi mắt nhìn về phía Phi Nguyệt Cư.

“Phi Lê, ta phải ra ngoài, người phải chăm sóc tốt cho đám hoa lê trong Phi Nguyệt Cư đây, nghe chưa?”

Sao? Kỳ quái, hôm nay không phải ngày rời núi sao hắn lại đi ra ngoài? Ta nghi hoặc hỏi hắn người muốn đi đâu? Đi bao lâu?

Hắn không trả lời, ta sốt ruột chạy về Phi Nguyệt Cư, chưa được bao xa thì trông thấy hắn chậm rãi từ trong rừng hoa đi tới, hắn một thân hoa bào đỏ nâu, vẫn như cũ làm cho người ta kích động trước dung nhan đẹp tựa thanh sơn thủy mặc này.

“Tạm thời ta cũng không rõ khi nào sẽ trở về, nhiều nhất là một tháng sau.” Huyền Nguyệt cười, trên khuôn mặt vẫn là nét dịu dàng.

Aii, hắn nhất định đối với ai cũng mỉm cười nho nhã như thế. Ta bắt đầu dĩ nhiên nói: “Nếu đã như vậy người đi sớm về sớm.”

“Được.” Huyền Nguyệt gật đầu, lại dặn dò: “Nhất định phải chăm sóc tốt hoa lê ở nơi này đây.”

“Đi đi, ta biết rồi, người cứ yên tâm.”

Ta nhìn theo bóng dáng Huyền Nguyệt dần dần đi xa, một cảm giác tịch liêu hoang vắng tràn vào lồng ngực, cảm giác như vậy thật không tốt chút nào.

Ở Phi Nguyệt Cư chăm coi hoa lê quả thực là một việc nhàm chán, bởi vì nơi này ngoài hoa lê bất cứ thứ gì khác cũng đều không có. Ta tính ngày, hôm nay đã là ngày thứ hai mươi chín, Huyền Nguyệt chắc ngày mai sẽ trở về. Nghĩ như vậy ta liền trở nên vui vẻ, nghiêng đầu nhìn một khoảng trời đỏ rực, đột nhiên ta nghĩ Huyền Nguyệt đã trông coi hoa lê này bao nhiêu năm rồi?

2. Chương 2: Chuyện Cũ

Huyền Nguyệt đánh thức ta dậy, hắt một thân bạch y, khuôn mặt tuấn dật không mang theo chút mệt mỏi nào. Ta dụi dụi mắt, không ngờ ta lại ngủ quên.

“Huyền Nguyệt, người cuối cùng cũng trở lại.” Ta vui vẻ nói.

“Như thế nào, người có phải ở một mình rất buồn không?” Huyền nguyệt nhu hòa nói.

Ta bất mãn nói: “Đúng vậy, ta buồn đến sắp chết rồi.”

Huyền Nguyệt cười cười: “Hoa lê người chăm sóc cũng không tồi, vậy thưởng cho người xuống núi một ngày.”

Ta cao hứng ngẩng dậy lên, lôi kéo góc áo của Huyền Nguyệt nói: “Huyền Nguyệt người thật tốt quá.”

“Ha ha.” Huyền Nguyệt cười khê: “Người đừng vui mừng vội, xung quanh Phi Nguyệt Cư đều đặt kết giới, người đầu tiên phải học được cách phá kết giới đã.”

“Cái gì?”

Những ngày kế tiếp ta đi theo Huyền Nguyệt học cách phá kết giới, cũng vì thế mà ta mới biết được ở Phi Nguyệt Cư này không chỉ có mình ta và Huyền Nguyệt, còn có một lão nhân chứng quản linh sơn.

Huyền Nguyệt gọi lão là Linh công, ta gọi lão là Linh lão nhân. Người này bị Huyền Nguyệt gọi tới giám sát ta luyện tập, ta thường thường kéo râu dài của lão bắt lão kể chuyện xưa cho ta nghe. Sau mấy tháng ta đã nghe được vô số những câu chuyện tình yêu, chiến tranh giữa thần, nhân, ma, quỷ.

“Như vậy, Huyền Nguyệt đâu?” Ta ngồi trên cành cây, vấy dài râu xuống cùng với hoa lê hợp thành một, Linh lão nhân ngồi dưới tàng cây vuốt râu cười đầy gian xảo: “Tiểu Lê tử, cuối cùng cũng không nhịn được lòng hiếu kỳ rồi sao.”

Ta bị nhìn thấu tâm tư lại sợ lão không nói, giả bộ không sao: “Linh lão nhân, ta chỉ là hỏi chút thôi.”

Linh lão nhân lại vuốt chòm râu: “Một khi đã như vậy ta đây chẳng nói.” Nói xong liền thông thả bước đi.

Ta gấp đến độ từ trên cây nhảy xuống, ngăn trước mặt lão nói: “Linh công, người nói cho ta biết đi.”

Lão nhân cười lớn, hắt nói: “Cũng đúng nhưng dù sao người cũng còn một tháng nữa mới học xong.”

“Được.” Ta nghĩ cũng chưa muốn học xong sớm, loại phương pháp phá giới này đối với ta mà nói rất đơn giản.

Linh lão nhân gật gật đầu, lão lại ngồi xuống, ta cũng vội vàng ngồi theo lão.

“Đây là một câu chuyện xưa rất dài.” Mỗi lần mở đầu đều là những lời này, ta bắt đầu dĩ trở mình một cái xem thường.

Mãi một lúc thật lâu sau ta mới hiểu được dài lâu trong lời mở đầu không phải là câu chuyện xưa rất dài mà là tưởng niệm rất dài, thực sự rất dài lâu.

“Rất nhiều năm về trước, thời điểm đó ta vẫn là tộc trưởng linh sơn Hồ tộc.” Linh lão nhân cảm khái nói.

Ta kinh ngạc hỏi: “Lão cũng là người Hồ tộc sao?”

“Đúng vậy.” Linh lão nhân đáp lại: “Ta có một cháu gái, gọi là Linh Lung, nàng là một cô nương thông minh xinh đẹp nhưng không phải là một cô nương bình thường, khi nàng năm trăm tuổi, con trai Thiên đế đi vào

linh sơn tìm tiên được thì vừa hay nhìn thấy Linh Lung hóa thân thành người, ngài vô cùng thích thú, ban cho nàng tiên cốt, cho nàng đứng vào hàng tiên ban, nàng chính là niềm kiêu hãnh của Hồ tộc chúng ta.”

“A” Ta có chút kinh ngạc ao ước nhưng lại quên mất đây vốn không phải là chuyện xưa mà ta muốn nghe, ta tò mò hỏi: “Thế giờ nàng ở đâu?”

“Hiện tại...” Linh lão nhân có chút ảm đạm lắc đầu: “Hiện tại nàng chính là hoa lê ở linh sơn này.”

“Cái gì!?” Ta ngẩng đầu kinh hãi, nhìn về phía rừng hoa một bên đỏ rực một bên trắng xóa, nàng tại sao lại biến thành rừng hoa lê này?

Ta không cam lòng hỏi: “Vì sao?”

Linh lão nhân nhìn ta, trong ánh mắt thoát ra sự bi thương, giống như đang nhìn về quá khứ. Cuối cùng lão cũng nói.

“Linh Lung đứng vào hàng tiên ban, lại có được một cuộc sống tự do tự tại ở linh sơn. Có một ngày nàng nói với ta, ông nội, cháu muốn rời khỏi núi đi tu luyện, cháu muốn trở thành một hồ tiên vĩ đại mà không phải là một tiểu tiên như bây giờ luôn dựa vào sự thương tiếc của người ấy.”

Đó chính là ước mộng của Linh Lung, khát vọng của một cô gái.

Ta mặc dù rất lo lắng, nhưng hồ tộc chúng ta vốn không giống hạng người nhát gan. Vì thế ta chỉ cẩn thận dặn dò nàng ngàn vạn lần không được lưu luyến người nào hay một nơi nào, sớm ngày trở về.

Linh Lung nghiêm túc đáp ứng, cũng tuân thủ đúng hẹn.

Nàng đi rất nhiều nơi nhưng chưa bao giờ lưu luyến, mãi cho tới một lần ở dưới chân núi, nàng gặp được một người thiếu chút nữa đã hủy đi hi vọng tương lai của Hồ tộc.”

Ta nghe đến đây trực giác biết chuyện này chắc hẳn cùng Huyền Nguyệt có quan hệ, ta chấn tĩnh, càng chăm chú lắng nghe.

3. Chương 3

“Linh Lung rất thích hoa lê, hằng năm đều mặc y phục màu trắng xuất hành. Thời điểm nàng trở về vừa hay gặp hoa lê nở rộ, nàng liền ở lại chân núi linh sơn một thời gian.

Ta cũng vì nghĩ nhiều nên truyền thư gọi nàng sớm trở về. Nàng đáp ứng nhưng rồi cũng không có trở về.

Chỉ vì nàng gặp gỡ Thiên đế chi tử, Huyền Nguyệt.

Huyền Nguyệt là đứa con được sủng ái nhất của Thiên đế và Hoa Ly tiên tử, ngày hần sinh ra, hoa lê khắp nơi nơi đều nở rộ. Bởi vậy tất cả sinh linh tam giới đều xưng hần là “Lê Hoa công tử.” Có một lần tin tức truyền ra nói hần sẽ là người kế vị Thiên đế, lúc đó cảnh tượng vô hạn, không người nào có thể sánh kịp.

Lúc bấy giờ Huyền Nguyệt đến linh sơn tìm kiếm thảo dược, hai người gặp nhau trong rừng hoa lê rồi rơi vào bể tình, hứa hẹn sống chết có nhau.”

Ta hoàn toàn có thể tưởng tượng được cảnh Huyền Nguyệt cùng Linh Lung gặp nhau trong cảnh sắc ấy, những đóa hoa lê trắng như tuyết bay xuống, hai người cơ hồ hòa hợp, hợp nhất với hoa lê bởi vì bọn họ vốn đều là hóa thân của hoa lê.

Ta than nhẹ một tiếng, khó hiểu hỏi: “Như vậy tại sao Linh Lung lại hóa thành rừng hoa thế này?”

Linh lão nhân trên mặt là biểu tình khổ sở, lão nói: “Bởi vì Huyền Nguyệt tương lai chính là Thiên đế.”

“Cái này thì có liên quan gì?”

“Thê tử của Thiên đế chỉ có thể là thâm hải lam kình.”

Ta trầm mặc.

“Thiên đế không buông tha cho đứa con xuất sắc nhất của mình, không từ mọi thủ đoạn chia lìa bọn họ. Cuối cùng làm huỷ hoại tam giới, bị người người nhạo báng. Thiên đế giận dữ, rút đi tiên cốt của Linh Lung, đánh nàng về nguyên hình, còn muốn đem nàng đánh đến hồn phi phách tán, Huyền Nguyệt liều mạng mới có thể đem hồn phách Linh Lung hóa thành rừng hoa lê này...”

Nhưng cũng chỉ có thể tránh cho nàng hồn phi yên diệt, có thể sống lại hay không còn phải xem tạo hóa của nàng. Mà Huyền Nguyệt cuối cùng cũng bị Thượng đế dùng phong ấn nhốt tại Phi Nguyệt Cư.”

“Màu đỏ của hoa lê là có chuyện gì đã xảy ra.”ta nghi hoặc hỏi.

“Haizz.” Lão nhân ngẩng đầu bị thương nhìn mảnh trời đỏ rực: “Huyền Nguyệt sau khi giúp Linh Lung hóa thành rừng hoa lê trắng liền đến cầu xin Thiên đế buông tha cho nàng, lúc ấy Thiên đế lại nổi nóng, liền đưa ra một ước định vĩnh viễn không có khả năng trở thành hiện thực, hắn nói chỉ cần Huyền Nguyệt có thể trồng được loài hoa lê màu đỏ hắn sẽ để cho Linh Lung sống lại, nếu như bọn họ có thể lại một lần nữa yêu nhau thì hắn sẽ mãi mãi không bao giờ nhúng tay vào chuyện của Huyền Nguyệt nữa.”

Cái này chẳng phải muốn nói là đoạn tuyệt quan hệ phụ tử hay sao, ta nghĩ, thời điểm Huyền Nguyệt đưa ra quyết định không biết có bao nhiêu thống khổ.

“Huyền Nguyệt trở lại Phi Nguyệt Cư bắt đầu nhân giống hoa nhưng dù làm như thế nào cũng không thể gieo được loài hoa lê nào màu đỏ, tất cả mọi người đều khuyên ngăn hắn nên từ bỏ thể nhưng hắn lại dùng chính máu tươi của mình tưới hoa, thời gian rất dài thế rồi những đóa hoa trắng muốt chậm rãi chuyển thành màu đỏ, là thứ màu đỏ tươi như huyết, lại chỉ nở mà không tàn. Cũng vì muốn hoa lê mà chuyển thể sẽ lại một lần nữa gặp hắn, hắn mỗi lần ở nhân gian đều sẽ mặc màu đỏ, nhưng về Phi Nguyệt Cư hắn lại mặc màu trắng.”

Thì ra là thế, ta gật gật đầu hỏi: “Như vậy, hắn có tìm được Linh Lung không?” Đáp án không cần nói cũng biết hắn bây giờ vẫn đang đi tìm, không biết vì sao trong lòng ta có chút chua xót.

“Nghe nói Linh Lung đã chuyển thể.” Linh lão nhân nhìn ta một cái rồi nói tiếp: “Nhưng có thể tiếp tục yêu nhau hay không còn phải xem thiên ý.”

Ta thấy Linh lão nhân nhìn ta chăm chú, ta liền rủ mí mắt, ta vỗ vỗ ngực, sao lại cứ có cảm giác chột dạ.

Ta xuyên qua ánh trăng đi về phía Phi Nguyệt Cư, Huyền Nguyệt đang nằm trên ghế ngủ. Hắn nhẹ nhàng mà, trong lòng ta chua xót, hắn trong mộng vì ai mà thương tâm đến thế, đương nhiên là vì Linh Lung. Ta một tiểu linh hồn dám mạo hiểm ăn trộm tiên đan của Lão quân, bị thiên đình đuổi giết, bất quá trăm năm trước ở trong rừng hoa lê thấy một Huyền Nguyệt thân y phục đỏ rực, tâm mê quỷ khiến thế nào lại có ý nghĩ muốn ở bên cạnh hắn.

Nghe Linh lão nhân kể lại chuyện xưa, đột nhiên ta cảm thấy mình thật hèn mọn.

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Huyền Nguyệt nhìn Phi Lê đang ngẩn ra, nhẹ giọng hỏi.

Ta lấy lại tinh thần, lấy nụ cười che dấu sự kích động, ta nói: “Ta đang suy nghĩ về những chuyện mà Linh lão nhân kể lại.”

“Hôm nay hắn kể cho ngươi cái gì mà làm cho ngươi thất hồn lạc phách vậy?” Huyền Nguyệt ngồi dậy, nâng tay xoa đầu ta, cười thanh nhã.

“Hôm nay...” Ta dừng một chút, chần chờ mở miệng. “Hôm nay hắn nói về ngươi Huyền Nguyệt.” ta không nghĩ sẽ nói đến hai chữ Linh Lung.

Huyền Nguyệt cười nhẹ, sau khi hiểu rõ hắn liền cười rộ lên, dịu dàng nói: “Vậy ngươi biết Linh Lung.” Không phải là câu hỏi mà là câu trần thuật.

Chỉ có nhắc tới người đó hắn mới lộ ra biểu tình dịu dàng như vậy có phải không? Đột nhiên đáy lòng nàng cảm thấy ghen lại: “Có phải nàng rất đẹp?”

Huyền Nguyệt lặng im, bỗng quay ra nhìn mặt ta nói: “Không, nàng ấy chính là một ngoại lệ của Hồ tộc.”

“Nhưng mà Linh lão nhân nói nàng vừa xinh đẹp lại thông minh.” Ta nghi hoặc hỏi.

“Phải không?” Huyền Nguyệt hỏi ngược lại, cười lâm vào trầm tư.

Ta bĩu môi, hàm hực đi ra ngoài.

4. Chương 4: Ngàn Năm Vãn Yêu

Ta bắt đầu thật sự tập luyện phương pháp phá giới dưới sự giám sát của Linh lão nhân, mỗi ngày ta đều tập luyện hai canh giờ sau đó lại đi giúp Huyền Nguyệt tỉa lá cây, xem như là lao động ẩn dật kết hợp đi.

Phong ấn của Thiên đế quả thực huyền ảo, một tháng sau ta miễn cưỡng có thể thực hành được. Sau khi biết chuyện của Linh Lung, tâm trạng ta cứ thấy khuyết khuyết, sau khi học xong ta liền cấp tốc đến xin Huyền Nguyệt chuẩn bị xuống nhân gian du ngoạn một ngày.

Huyền Nguyệt mặc áo trắng, nằm ngả bên giường, trên tay còn cầm một cuốn sách, xem ra rất chăm chú đọc.

Huyền Nguyệt tốt đẹp như vậy, cho dù là ai nhìn thấy cũng không thể không động tâm, đáng tiếc...

“Huyền Nguyệt, ta chuẩn bị xuống nhân gian một ngày.”

Huyền Nguyệt bỏ tay xuống, quay đầu mê mang nhìn ta: “Sao?” Khóe miệng hần còn lưu lại nét tươi cười từ nội dung trong quyển sách đang đọc.

Bắt đầu cảm thấy không muốn đi, ta bị ý nghĩ đó làm cho kinh sợ, chẳng qua chỉ là đi một ngày thôi mà. Ta cười nói: “Huyền Nguyệt ta nói ta chuẩn bị xuống nhân gian chơi một ngày.”

Huyền Nguyệt nghe vậy bình tĩnh nhìn ta: “Cẩn thận một chút, đi sớm về sớm.”

Ta gật đầu nhìn sâu vào đôi mắt hần, xoay người ra khỏi Phi Nguyệt Cư.

Này chính là nhân gian sao? Ta chán ghét nhìn những người xung quanh mình ánh mắt ngả ngớn làm cho người ta cảm thấy ghê tởm, giờ khắc này lại nghĩ tới hoa lệ đồ cùng với Huyền Nguyệt kia trong bộ y phục màu trắng.

Ta tiếc nuôi tiêu sái đi vào một quán trà lâu, trên sân khấu có một người áo xanh đang hát một vở kịch, ta cẩn thận nghe:

“Linh Lung nâng cốc chờ Huyền Nguyệt

Một thân áo trắng chiếu nguyệt mình

Ngàn năm lưu luyện tâm bất loạn

Hoa lễ hết trắng người chẳng còn...”

Đây là? Đây là xướng lên vì Huyền Nguyệt cùng Linh Lung sao? Ta nghi hoặc nghĩ, thì ra truyền thuyết này cả thiên hạ đều đã biết sao?

“Người áo xanh này chính là người có dung mạo khuynh quốc khuynh thành đây.” Các khách nhân một bên bàn tán nghị luận.

“Đúng, người này nghe nói chỉ bán nghệ chứ không bán thân.”

“Tên là gì?”

“Gọi là Linh Lung...”

Cái gì!? Ta kinh ngạc đứng lên.

“Linh Lung!”

Thanh âm quen thuộc truyền đến, ta nhìn lại, là Huyền Nguyệt, hẳn vì quá tuấn tú nên phải mang khăn che mặt, nhưng như vậy cũng không khó nhìn ra sự khinh bỉ trên khuôn mặt hắc lúc này, hẳn tách đám người ra, như một cơn gió lướt qua chiếc bàn ta đang ngồi, hơn một trăm năm nay đây là lần đầu tiên ta thấy hắc thất thổ, trong lòng có một loại cảm giác không hiểu được, trống không, giống như một căn phòng lạnh lẽo hư vô.

Ta nhìn về phía sân khấu, có một đôi yêu nhau, nữ tử tay áo lụa là, y phục trắng như vàng trắng non, đôi mắt trong suốt như lưu ly công khai khiêu khích.

Chúng ta cùng nhau trở về Phi Nguyệt Cư, ta đi phía sau bọn họ, suốt đường không nói chuyện.

Ta chán ghét Linh Lung, đây là bí mật đã bị công khai, trừ Huyền Nguyệt có thể bọn họ cũng đều biết. Những ngày cùng ta làm bạn dưới gốc cây hoa lê đỏ, Linh lão nhân thường xuyên kể chuyện cho ta nghe, giờ kỳ quái là lão cũng không giống như những lần trước cảnh cáo ta, chỉ yên lặng đứng một hồi rồi rời đi, cũng không còn kể chuyện xưa cho ta nữa.

Suốt hai trăm năm qua đầu tiên ta chán ghét một người đến như vậy, chán ghét gương mặt của nàng, chán ghét thanh âm của nàng, chán ghét nụ cười của nàng, chán ghét cả hơi thở của nàng. Nhưng không thể không thừa nhận nàng rất đẹp, không phải đẹp khiến cho người ta thần xiêu phách lạc đầy dục hoặc, mà là một cái đẹp thanh nhã như hoa bách hợp say đắm lòng người.

Ta vẫn như cũ ngồi trên cành cây trong sân Phi Nguyệt Cư, cô đơn cười, đột nhiên rơi lệ.

Ban đêm ta nghe thấy trong phòng có tiếng ca động lòng người của Linh Lung, vắng vắng vương vấn quanh những đóa hoa lê nhàn nhạt, dừng lại trong đáy lòng tĩnh lặng của ta.

“Sắc xuân đã tàn, tịch mịch đã hết.

Sao không cùng lãng quên.

Gương mặt bên người, đáy mắt giữa trời mệnh mông ảo.

Trăng sáng lạnh lạnh.

Quân tử đoạn chính

Sớm chiều khắc trong lòng...”

“Không thể quên vậy thì sớm chiều khắc trong lòng.” Ta thì thảo tự nói, nhìn thấy ảnh ngược của ta dưới dòng nước, ánh trăng chiếu lên làn da trắng nhợt, đôi mắt quyến rũ, xiêm y màu đỏ, hình dạng này thật lẳng lơ diễm dúa dị thường.

Ta quả nhiên sẽ không học được bộ dáng thanh thuần trời sinh ấy.

“Sớm chiều khắc trong lòng.” Ta không khỏi cười khổ, trong tim Huyền Nguyệt cũng sớm chiều chỉ khắc hai chữ Linh Lung.

Ta nở một nụ cười, nụ cười hắc rất khó coi, ta suốt hơn trăm năm vì hắc mà biến thành người, nhưng sao bằng hắc cùng Linh Lung hơn ngàn năm sớm chiều không quên?

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới, ta nghiêng đầu mỉm cười.

“Tại sao lại ở đây? Huyền Nguyệt khẽ hỏi, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Nửa đêm nhàn rồi đi ngắm trăng.” Ta chỉ vào mặt trăng in dưới nước, học cười thật dịu dàng.

Huyền Nguyệt đến ngồi cạnh ta, vẻ mặt hắc có chút mơ hồ, làm cho ta có một ảo tưởng hắc đang ưu thương.

“Hôm nay của một ngàn năm trước, ta gặp Linh Lung trong rừng hoa lê. Ta còn nhớ rõ nàng một thân hồng y rực rỡ, xuất hiện trong rừng hoa vô cùng đẹp mắt.”

5. Chương 5: Linh Lung Trở Về

Ta thương tiếc nhìn hân: “Linh Lung hiện tại đã quên hết rồi sao?”

Khóe miệng hân khẽ cong cong xuống, mắt nhắm lại, ta cũng không rõ rốt cục trong đáy mắt ấy đang ẩn chứa nỗi buồn gì.

Bỗng một ánh sáng lam ôn hòa lóe lên, một bình rượu ngon xuất hiện trước mặt chúng ta, Huyền Nguyệt nói: “Đến uống thử xem, đây chính là Lê Hoa túy mà ta ủ.”

Hân nhẹ nhàng đẩy cái nút dính đầy bụi đất ra, một mùi hoa lê ngọt ngào lan tỏa, Huyền Nguyệt đưa nó cho ta, ta chần chờ một lúc rồi nhận lấy. Ta chưa từng uống qua rượu, ngửi thấy mùi rượu ngọt lịm, ta liền uống một ngụm thật lớn, lúc chạm đầu lưỡi cảm giác thấy ngọt ngọt, hương thơm tràn vào cổ họng, sau đó thì thấy cay nóng như lửa thiêu đốt, ngụm đầu tiên này khiến ta sặc chảy cả nước mắt.

Huyền Nguyệt nhìn ta nước mắt đầy mặt không khỏi cười khẽ.

Ta ủy khuất nhìn hân, lệ quang trong suốt. “Người còn cười ta? Sao không nói cho ta biết rượu thì ra lại có hương vị kỳ quái như vậy chứ?”

Huyền Nguyệt hơi hơi sững sốt, ánh mắt dưới ánh trăng trở nên mơ màng.

“... Huyền Nguyệt, Huyền Nguyệt, người đang suy nghĩ cái gì vậy?” Ta nhẹ nhàng gọi hân, hân liền thu hồi ánh mắt nhìn ta, cười cười: “Lần đầu tiên uống rượu?”

Ta gật gật đầu, sau cái cảm giác đầy ý vị khi nếm rượu, trong lòng ta chợt thấy an nhàn, nhìn Lê Hoa túy trong tay Huyền Nguyệt, ta lại có chút muốn uống tiếp.

“Rượu này tác dụng thấm dần dần, uống ít thôi.”

“Ừ” Ta lại nhấp một ngụm, rượu bắt đầu khiến ta nóng rực, ta nghiêng đầu khẽ cười với hân: “ Ừ rượu kỹ thuật rất tốt!”

Huyền Nguyệt cũng cười rồi nâng tay uống một ngụm, động tác uống rượu của hân thật đẹp, ta cứ ngây người si mê nhìn hân.

“ Ở trong cốc ngắn ngủi cũng rất lâu rồi, chủ yếu chỉ làm những công việc lãng phí thời gian, năm tháng trôi qua cũng thật nhàm chán.” Huyền Nguyệt nhìn mặt trăng in trên mặt nước, trong lòng hân lại đang tưởng niệm điều gì đó.

“Người ở đây bao lâu rồi?”

“Này ta thật cũng không rõ lắm, bắt quá không phải ngàn năm thì cũng là hơn tám trăm năm rồi!” Hân cẩn thận nghĩ nghĩ rồi thận trọng nói.

“Người có cảm thấy cô đơn hay là hối hận không?” Ta lại cầm bình rượu, bắt đầu có men say. “Có bao giờ người nghĩ sẽ buông tha?”

Huyền Nguyệt trầm mặc một chút rồi nói: “Đương nhiên là có cảm giác cô đơn thế nhưng dù thế nào cũng sẽ không hối hận.”

“Phải không?”

“Đương nhiên.” Hân chắc chắn nói: “Có một vài người, nhưng khi người lần đầu nhìn thấy ánh mắt nàng liền biết nàng chính là người mà người muốn được ở bên cạnh cả đời, thậm chí có thể vứt bỏ tất cả.” Hân quay đầu nhìn về phía ta, trong mắt hân như có ánh diệu quang lấp lánh di chuyển, còn sáng hơn cả những vì tinh tú trên trời.

Ta kinh ngạc nhìn hân nhưng nhất thời lại quên mình muốn nói gì.

Hân chợt nở nụ cười, nụ cười mang theo vài phần chua xót, hân nói: “Thế nhưng thời điểm thân bất do kỷ lại quá nhiều.”

“...”

“Chính là, ta thường xuyên nghĩ đến nàng, vì vậy luôn cảm thấy có hy vọng, luôn có một người như thế có thể cứu vớt người, có thể cho người giải thoát. Cho dù chỉ là nghĩ trong tim cũng có thể cảm thấy nhẹ nhõm một chút.”

“Lời hắn nói có chút không đầu không cuối, biểu tình lại thâm tình theo một kiểu khác, ta cẩn thận nghe, không biết tại sao lại muốn rơi nước mắt? Nhưng hồ tộc không phải không có nước mắt sao? Ta sờ sờ khóe mắt, quả nhiên là vẫn khô như vậy.

“Huyền Nguyệt...” Ta nhìn hắn, thế nhưng như thế nào lại có chút mơ hồ, hắn tại sao cứ lúc ẩn lúc hiện?

“Àn?” Hắn nhìn ta, ánh mắt sáng như trăng.

“Huyền Nguyệt, Huyền Nguyệt...” Ta buông vò rượu, kéo ống tay áo hắn, hy vọng hắn đừng lung lay, lung lay làm ta không thể nhìn rõ mặt hắn.

“Huyền Nguyệt, Huyền Nguyệt...”

“Phi Lê, người như thế nào...” Ta nghe thấy thanh âm vừa hoang mang vừa ngạc nhiên của hắn.

Ta như thế nào? Bỗng nhiên có một vệt nước xẹt qua môi, ta vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, đây là hương vị gì đây, vừa đắng vừa chất.

“Huyền Nguyệt, ta thích người. Thời điểm hơn một trăm năm trước lần đầu tiên nhìn thấy người ta đã thích người, giống như là số mệnh đã định vậy.” Ta cũng không biết chính mình đang làm gì, chính là theo cảm giác say mềm mà đem tất cả những áp lực trong lòng nói ra hết.

Ta thấy Huyền Nguyệt nhăn lại đôi mày đẹp như tranh vẽ, ánh mắt phức tạp nhìn ta.

Mà ta vẫn cứ mơ màng, vươn tay ra, run run chạm vào vuốt nhẹ lên đôi mày ấy.

Hắn hơi hơi quay mặt đi làm tay ta dừng lại giữa không trung lạnh lẽo như băng.

“Đại nhân, Phi Lê, các người đang làm gì?” Linh Lung đứng dưới tàng cây, vẻ mặt chất đầy nét bi thương, Huyền Nguyệt lập tức đẩy ta ra, biểu tình bất an lại khẩn trương, nhanh đi đến bên người Linh Lung.

Đầu ngón tay của ta dường như vẫn còn lưu lại độ ấm nơi ống tay áo của hắn, nhưng cuối cùng cũng không chạm đến được dù chỉ là sự thương tiếc của hắn.

Huyền Nguyệt dìu Linh Lung về Phi Nguyệt Cư, hai người y phục trắng như tuyết, trời đất hội tụ, thật là một cặp trời sinh. Chính là vì cái gì ta lại cảm thấy không cam lòng.

“Huyền Nguyệt!” Ta lớn tiếng hét lên, chỉ thấy hắn dừng lại một chút, sau đó hắn cũng không quay đầu mà chỉ nói: “Phi Lê, hiện giờ Linh Lung đã quay trở về, Phi Nguyệt Cư cũng không thể chứa được người ngoài, khi nào đó thì người hãy dọn đi đi.”

6. Chương 6: Di Mộng Trước Kia

Ta là Di Mộng, Di Mộng của Di Mộng trước kia. Nhưng ba tháng trước ta gọi là Phi Lê, ở trong một khu rừng ngập tràn hoa lê đỏ rực. Hiện giờ ta lại ở trong Bạch Linh Cốc, nơi sâu thẳm nhất linh sơn, nơi này chủ yếu là hồ ly, nhưng ta lại không hợp với họ một chút nào. Ta nghĩ, nếu không phải nhờ duyên cớ của Linh lão nhân bọn họ khẳng định đã đem ta đuổi đi khỏi đây rồi.

Bạch Linh Cốc là một nơi an nhàn, sơn linh địa tú, là nơi rất thích hợp để an tâm tu luyện. Lão nhân bảo ta hãy đoạn tuyệt trần duyên, tĩnh tâm mà tu luyện. Thế nhưng ta lại không thể quên được người đó, dung nhan đẹp tựa thanh sơn thủy mặc ấy.

Ta cũng oán, oán hắn tuyệt tình, oán hắn không lưu lại chút đường sống.

Khi màn đêm buông xuống, ta thường một mình khiêu vũ dưới ánh trăng, bóng ta in lên mặt đất thật dài thật dài, giống như hai chữ cô độc.

Có một kẻ trong lang* tộc thường quần quýt lấy ta, hắn gọi là Thương Ương, là người nổi nghiệp tương lai của lang tộc này thế những lang tộc cùng hồ tộc từ trước đến nay đều bất hòa, vì cơ này mà hồ tộc càng thêm ghét ta. Nhưng Linh lão nhân lại không ngừng khen ngợi, nói cái gì đó mà nếu có thể liên hôn thì hai bộ tộc sẽ không còn chiến đấu với nhau nữa, cũng là một chuyện tốt.

(*Lang: sói)

Ta trốn mình ở trong rừng, ánh mặt trời nhỏ vun, loang lổ hắt lên người thật ấm áp, Thương Ương giống như đập trên những tia nắng đó tiến tới, nói thật nếu không phải hắn tính tình hiếu chiến thì cũng thật có mị lực. Tự nhiên lại si ngốc, chợt ta nghe thấy hắn oán giận nói: “Di Mộng, Di Mộng, hồ tộc các người cũng thật là thô lỗ, nhìn thấy ta liền muốn xông vào đánh.”

Ta cười lạnh nói: “Người của hồ đi tới Lang tộc các người cũng sẽ bị đánh mà.”

“Sẽ không, sẽ không!” Thương Ương vội vàng nói, sau đó ánh mắt dừng lại trên người ta, gian nan nói một câu: “Dù sao là người cũng sẽ không!”

“Xuy!” Ta khinh thường cười một tiếng. “Ta cũng không phải là hồ ly của Bạch Linh Cốc.”

“Ừ.” Hắn lên tiếng, lại thuận miệng nói: “Vậy người là hồ ly từ đâu đến?”

Ta cũng tự hỏi ta là hồ ly từ đâu đến? Ta lại đi một quãng đường thật dài xuyên qua rừng cây, Thương Ương im lặng đi theo phía sau ta, chỉ lúc này ta mới có thể cảm thấy hắn cũng không phải đáng ghét đến như vậy.

“Di Mộng, người muốn đến nhân gian không?” Thương Ương gọi lại.

Nhân gian? Ta nghĩ đến lần đầu tiên xuống nhân gian, nhớ lại những sắc mặt không chút hảo ý, còn có Linh Lung kia càng làm ta cảm thấy đau đớn, đáy lòng trào lên một trận chán ghét.

“Đi nhân gian giải sầu đi, ta sẽ bảo vệ người.” Thương Ương tiếp tục nói, thanh âm lại không che dấu được sự kích động.

Lòng ta chợt dao động, ta dừng lại, quay đầu cười với hắn, ta nói: “Được.”

Thương Ương đưa ta đến một khu thành phần hoa rực rỡ, người ta gọi nó là Kim Lăng. Chúng ta ở lại Kim Lăng – nơi xa hoa nhất đường phố này. Chúng ta lấy danh nghĩa huynh muội tương hợp, thường xuyên ra vào những tửu lâu, rạp hát, không nhiều ngày sau, chúng ta đã trở thành những nhân sĩ nổi danh thành Kim Lăng.

Ta muốn gặp lại Huyền Nguyệt, chính vì ta không thể trở lại Phi Nguyệt Cư, cho nên chỉ có thể ở nhân gian này tìm kiếm, có khi nhìn thấy người có bóng dáng tương tự hắn ta liền thất thố tiến lên xem xét. Ta bắt đầu vào ở thanh lâu Cầu Thanh Viện, ảo tưởng có một ngày có thể thu hút Huyền Nguyệt xuất hiện.

Ngày ấy ta ngồi ngay ngắn trước gương, đang tô lại đôi mi tinh tế mà lạnh lùng, Thương Ương hốt hoảng đẩy cửa ra, cảm giác say rượu tràn ngập căn phòng nhỏ nhỏ, ta lẳng lặng đối mặt với hắn, hắn lại ưu thương nhìn lại ta, hắn nói: “Phi Lê, Huyền Nguyệt đại nhân sẽ không xuất hiện đâu, người hà tất tự mình tìm khổ?”

Thì ra hắn sớm cũng đã biết chuyện tình của Huyền Nguyệt, khó trách người của hồ tộc lại chán ghét ta đến như vậy.

Đó là lần đầu tiên hắn gọi ta là Phi Lê, ta bén nhọn quát lớn: “Ai cho phép cho người gọi ta là Phi Lê, Phi Lê chỉ có thể là Phi Lê của một mình Huyền Nguyệt, không cho phép người gọi ta là Phi Lê.”

Nhìn biểu tình bi thương của Thương Ương, ta lạnh lùng quay mặt đi.

“Di Mộng, có lẽ ta không nên đưa người đến nhân gian.” Đây là câu nói cuối cùng hắn nói với ta khi ở nhân gian, sau đó hắn liền bỏ ta mà rời đi.

Ta là cái tên đứng đầu bảng của di hồng viện – Di Mộng. Dung mạo khuynh thành, phú khả địch quốc, mị hoặc nơi nơi, thiên hạ vô song. Từ vương tôn quý tộc cho đến những người buôn bán nhỏ, không một ai không bàn luận về ta. Mộng quán này thường thường luôn chật kín chỗ ngồi, tú bà tiền kiếm gấp bội, nhưng những lúc đó ta lại chẳng thể tìm được người ta muốn tìm.

Có rất nhiều người muốn theo ta cả đời, giúp ta đi khắp thiên hạ, nguyện cùng ta đi ngoạn giang sơn ngắm hoa tuyết phương bắc, cũng có người không tiếc thiên kim chỉ để mua một nụ cười mỹ nhân, có người tìm khắp Kim Lăng đem hoa về cho ta ngắm. Chỉ là bọn họ làm sao có thể tìm được những bông hoa lê đỏ rực, cho dù có tìm được thì bọn họ cũng đâu phải là công tử áo trắng mà ta muốn có.

Hết, hết, hết. Tất cả chỉ là hư vô mà thôi.

Đêm lạnh như nước, ta ghé vào cạnh cửa sổ, nhìn những bông hoa lê trắng muốt mà cúi đầu thở dài, hoa lê ở nhân gian lại nở rồi, hoa lê ở Phi Nguyệt Cư chắc chắn vẫn thế, chẳng bao giờ tàn.

Một trận gió nhẹ thổi đến, hoa lê rơi xuống, ta sững sốt nói” Ai...?” Lời nói còn chưa dứt ta đã nhìn thấy Thương Ương từ trong vườn hoa lê xuất hiện, nếu không phải thấy ta hao tổn tinh thần mà thở dài thì nhất định sẽ không bị ta phát hiện.

“Xem ra pháp lực của ngươi cũng tăng lên không ít.” Ta lên tiếng đánh vỡ trầm mặc.

Thương Ương thoát nhìn gầy yếu hơn nhiều, ngũ quan tuần tú trông có vẻ càng thêm sâu sắc, dưới ánh trăng ánh mắt hần sáng lên dị thường, ta lại ẩn ẩn nhớ đến một đôi mắt đẹp tựa tranh vẽ, một khuôn mặt phong hoa tuyết nguyệt, ta bỗng thấy có cảm giác say nhiễm dưới ánh trăng mỏng.

“Di Mộng, theo ta trở về Bạch Linh Cốc đi.”

Ta nghe thấy thanh âm đã lấy lại tinh thần, lại thấy khuôn mặt Thương Ương đang kìm nén ưu thương. Nhưng ta chỉ nở một nụ cười, có lẽ tươi cười sẽ khiến ta trông nhu hòa lên một chút.

7. Chương 7: Nhất Định Cũng Tương Tư

“Thương Ương, ngươi biết ta sẽ không trở về.”

“Di Mộng, ngươi gả cho ta đi.” Thương Ương bỗng nhiên nói, ta nhìn hần, trong ánh mắt hần lóe lên sự kiên định.

Ta trầm mặc, thời điểm mở lời trên mặt mang đậm ý cười đùa bỡn: “Ngươi có thể trồng được hoa lê đỏ không?”

Ta nghĩ rằng hần chỉ là kích động nói thể nhưng ta đoán sai rồi. Hần nhìn ta bình tĩnh mà kiên định, chậm rãi nói: “Di Mộng, nếu như ta có thể?”

Ta cười lắc đầu.

Thương Ương cười chua xót, bỗng nhiên hần lật tay trái lên, một luồng ánh sáng xuất hiện, một bông hoa lê đỏ đang nằm trong tay hần.

“Ngươi...” Ta chết lặng nhìn chằm chằm hoa lê kia, ta không thể nhận sai, chúng nó đều có ký hiệu của Huyền Nguyệt.

Thương Ương bình tĩnh nói: “Là Huyền Nguyệt đại nhân đưa cho ta, ngươi hần là biết những người như chúng ta không thể vào được kết giới.”

Ta tiếp nhận lấy bông hoa, hơi hơi cười, ta nghĩ ta nhất định cười rất khó coi, nghĩ đến biểu tình của Thương Ương lại càng ưu thương.

“Di Mộng, ta mang ngươi trở về.”

“Không.” Tuyệt đối không! Ta nắm chặt hoa lê trong bàn tay, nhìn về phương hướng Phi Nguyệt Cư, kiên định nói: “Ta sẽ không buông tha.”

Thương Ương đi rồi ta cũng bị bệnh, nằm ở trong phòng đóng cửa từ chối tiếp khách. Tú bà nôn nóng muốn chết, liền vội tìm một thầy thuốc đến xem bệnh cho ta.

Lão đại phu có một chòm râu dài, ngón tay già nua nhẹ nhàng đặt ở cổ tay ta thế nhưng lại không cách nào tìm thấy mạch đập. Ta nhìn thấy hần cuối cùng cũng hoảng hốt một đường chảy khỏi mộng quán, không khỏi cười lạnh một tiếng. Tú bà sau khi hần rời đi mà nhìn ta, cẩn thận đứng sau cửa, sắc mặt trắng bệch, một câu cũng lắp bắp đứt quãng cuối cùng cũng không nói gì, chạy nhanh rời khỏi căn phòng.

Ta nhìn bóng dáng nàng mà cười ha hả, nha đầu cũng sợ đến mức trốn góc phòng không dám đi ra.

Mấy ngày ngẩn ngủ, tin tức ta không phải người bình thường lan ra khắp Kim Lăng, mọi người càng nói càng khó hiểu, sự việc càng truyền càng thực, không ít người đã tìm đến mộng quán.

Bất quá như vậy cũng tốt, dù sao ta cũng rất nhàn rỗi. Áo trắng phát phơ, ta nhìn hoa nở ngoài cửa sổ, những cô nương trong viện tú bà cũng không dám đến gần ta, rồi lại trộm mời đạo sĩ trong miếu tới trì ta, ta cười khanh khách nhìn người này, hấp thu hồn phách của hần khiến hần trở thành một kẻ ngu dốt kém cỏi, cứ khóc khóc cười cười làm náo động cả thành. Từ đó về sau, những lời đồn đại về ta liền giống như những loài cỏ dại sinh trưởng cực lớn mạnh.

Ta đem chính mình nhốt trong phòng, cũng không buồn để ý đến những lời đồn đại kia. Bất quá sự việc làm kinh động đến không ít những kẻ đạo sĩ chuyên hàng yêu trong nhân giới, đạo hành hơn hai trăm năm của ta tự nhiên là không thể thắng được bọn chúng, nhưng ta cũng không sợ hãi ngược lại có chút chờ mong họ mau đến.

Đây chính là cơ hội cuối cùng để ta gặp lại Huyền Nguyệt, ta đánh cược, dùng chính mạng sống của mình đánh cược.

Đạo sĩ hàng yêu này là một thanh niên đáng người đơn bạc, một dây xích vắt ngang qua người hần, thoạt nhìn hần trông thật gầy yếu, hần đứng ngoài cửa sổ, chỉ vừa vặn mở ra hàng yêu phù đã bức ta phải xuất hiện.

Ta ở dưới tàng cây trướng phải một trưởng hung hãn của hần, hần ra tay nhanh nhẹn lưu loát, tàn nhẫn tuyệt tình. Người ta bị bắn đi thành một đường cong. Ta nghĩ nếu như cứ trực tiếp rơi xuống như thế này thì nguyên thần của ta khẳng định sẽ trực tiếp vỡ vụn.

Trong lúc hoảng hốt đó, một đạo ánh sáng thủy lam bao trùm lấy thân thể ta, ta ngã vào một lồng ngực ấm áp, hần cuối cùng cũng đến, ta khẽ mỉm cười. Cái ôm của hần vẫn an ổn như xưa nhưng lúc này tim hần đập loạn, hô hấp cũng không ổn định, ta có thể xem hần như thế này là vì ta có được không?

“Vị tiên sinh này, ta là người tại lê hoa linh sơn, còn đây là tiểu đồng của ta nhất thời ham vui hạ phạm làm việc sai trái, mong người đại nhân đại lượng buông tha cho nàng đi.” Thanh âm của Huyền Nguyệt thực mềm mỏng cũng không thiếu sự thành khẩn thật sự.

“Hừ, yêu quái này hoành loạn nhân gian, mị hoặc thiên hạ, không thể lưu lại.” Đạo sư hàng yêu nói ngắn gọn dứt khoát, rút đại xích trên người xuống rồi xông lên.

Huyền Nguyệt khẽ thở dài, hần nắm chặt lấy tay ta, còn tay kia chợt lóe sáng, một trường kiếm lam quang xuất hiện.

Bọn họ đánh nhau tốc độ thật kinh người, đại sư hàng yêu nằm trên đất, kiếm của Huyền Nguyệt vững vàng chỉ thẳng vào yết hầu của hần.

“Vị tiên sinh này, người thua.” Huyền Nguyệt thu hồi kiếm, phất ống tay áo, mang ta rời khỏi mộng quán.

Ta si ngốc nhìn Huyền Nguyệt, lúc này mới phát giác hần cư nhiên lại mặc y phục trắng khi ở Phi Nguyệt Cư, khuôn mặt gầy yếu đi không ít, xương có chút lộ ra. Như thế nào? Linh Lung chẳng lẽ không chăm sóc tốt cho hần sao?

8. Chương 8: Làm Sao Cam Lòng

Ta say sưa nhìn hấn, có nhìn bao nhiêu dường như cũng không đủ, giờ khắc này ta lại cảm giác như không chân thực một chút nào.

“Phi Lê.” Huyền Nguyệt đột nhiên cúi đầu, trong ánh mắt hấn thủy quang lưu động, hấn nói: “Phi Lê, người không cần ủy khuất chính mình như vậy, an tâm ở lại Bạch Linh Cốc không tốt sao?”

Ngữ khí của hấn thậm chí mang theo chút ý tứ cầu xin, nhìn khuôn mặt đẹp tựa tranh vẽ của hấn, ta bỗng nhiên cảm thấy trong lồng ngực chua xót.

Chỉ là ta làm sao có thể buông tay đây? Ta như thế nào có thể từ bỏ? Ta không nói gì, chôn đầu trong lồng ngực hấn, hai mắt nhắm lại.

Huyền Nguyệt cuối cùng cũng đem ta trở lại Phi Nguyệt Cư, điều làm cho ta cảm thấy không ngờ được là Linh Lung lại không có ở nơi này. Ta không hỏi nhưng hấn lại chính mình nói.

Hấn đưa lưng về phía ta, bóng hấn in thật dài trên mặt đất, hấn nói: “Phi Lê, mười lăm tháng sau là đại hỉ của ta và Linh Lung, người tham dự hôn lễ rồi hãy đi.”

Sao có thể? Ta gắt gao túm lấy một góc váy, khẽ cười, Phi Lê, người vì cái gì lại không thể thả lòng đi một chút? Ta tự hỏi chính mình, tâm giống như bị dao khoét từng mảng.

Ta và Huyền Nguyệt ở tại Phi Nguyệt Cư, giống như chưa từng tồn tại một Linh Lung, ta và hấn lại cùng nhau tia cảnh, cùng nhau uống rượu dưới ánh trăng, sau khi đã chén choáng trong mem say, ta còn gây đàn cho hấn nghe, vì hấn nhảy một khúc “Lục Yêu” mãi cho đến khi ta dần kiệt sức, ta liền nằm trên mặt đất phủ kín hoa lê, lệ rơi không một tiếng động. Lúc này Huyền Nguyệt ôm ta nâng lên, giống như trấn an một đứa trẻ, lau đi những giọt nước mắt của ta, dỗ dành đưa ta chìm sâu vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau, hấn thường xuyên ngồi cạnh giường nhìn ta không chuyển mắt, ưu thương từ đáy mắt chúng ta ngập tràn căn phòng nhỏ. Có đôi khi ban đêm ta nhìn không được hỏi hấn, người đã không thể cho ta bất cứ thứ gì, vì sao lại vẫn muốn đối tốt với ta như vậy?

Hấn vẫn thế chưa từng trả lời, đêm rủ xuống đã khuya, trong lúc ta mông lung buồn ngủ nghe được hấn thầm nói một câu lại làm làm cho ta lệ rơi đầy mắt.

Hấn nói, bởi vì ta luyến tiếc.

Mười lăm tháng ba là đại hôn lễ của Huyền Nguyệt và Linh Lung. Tam giới vui mừng, Thiên đế đích thân đến linh sơn vì đứa con của mình tổ chức hôn lễ, màn này chính là một hôn lễ long trọng dường như đã để muộn mất ngàn năm.

Huyền Nguyệt rốt cục cũng mặc hồng y tại Phi Nguyệt Cư, hồng y như lửa, phong thần tuấn lãng, ta cũng mặc hồng y đứng ở bên cạnh hấn. Thế nhưng hồng y của hấn là Linh Lung đích thân may từ ba ngàn loài hoa trình long phượng, còn hồng y của ta bất quá chỉ là dệt từ thứ vải thô thiển tàn lụi. Nhất phái phồn hoa nhất phái linh lạc.

Ta không muốn nhìn tiếp, liền đi ra khỏi Phi Nguyệt Cư, đi vào trong rừng tự mình đau khổ.

Ta lảo đảo ngồi trên một nhánh cây, hoa lê đỏ rực dường như hợp thể với ta lại làm một, xa xa truyền đến những khúc nhạc nhộn nhịp vui mừng lúc ẩn lúc hiện, có lẽ ta cũng đã đi được khá xa rồi.

Huyền Nguyệt, Huyền Nguyệt mà ta yêu lại thuộc về người khác.

“Hắc, lão Bạch, Thiên đế hôm nay thực cao hứng, còn thưởng cho ta hũ ngọc tửu.” Một hắc y tiên nhân ôm vò rượu loạng choạng thân mình nói với bạch y tiên nhân đứng bên cạnh, vò mặt không đầy được sự hoan hỉ.

Bạch y tiên nhân có hơi chút không cho là đúng, cười nhạo nói: “Cái này thì gì đặc biệt hơn người chứ, người không biết Thiên đế đều thưởng cho tất cả tiên nhân tham dự ngự tửu sao?” Nói xong liền xuất ra một vò rượu ngựa cổ uống.

Hai người ngay phía dưới tàng cây tán gẫu uống rượu, ta cảm thấy bất mãn, muốn chuẩn bị rời đi.

“Thế nhưng Lê Hoa công tử nhìn qua lại không thấy có chút cao hứng.” Bạch y tiên nhân nói.

Hắc y tiên nhân nghe vậy, cuối cùng cũng lên tinh thần, nhìn nhìn xung quanh bốn phía, thần thần bí bí ghé sát vào bên tai bạch y tiên nhân, cười trộm nói: “Cái này người không biết đâu.”

“Như thế nào? Người thì biết gì sao?”

“Ha ha, ha ha.” Hắc y tiên nhân đột nhiên nở một nụ cười quái dị, lời kéo sự tò mò hứng thú của vị bạch y tiên nhân.

Bạch y tiên nhân thấy hấn ra vẻ, cũng không thêm để ý nữa, chỉ nói: “Người dù có muốn nói hay không thì giờ ta cũng chẳng hứng thú cùng người trao đổi cái gì nữa.”

Bộ dạng hấn thế này lại àm cho ta ở trên cây cũng sốt ruột.

Nhưng mà sốt ruột cũng chẳng phải có mình ta, hắc y nhân rõ ràng là giấu không được nữa, vội la lên: “Đừng a, người như thế nào lại không biết tốt xấu vậy, người truy vấn ta hai câu ta liền nói mà.”

Bạch y tiên nhân nghe vậy cười nói: “Người lão hắc này, mấy ngàn tuổi rồi mà còn bướng bỉnh như thế, mau nói đi, ta đang chờ nghe đây.”

Hắc y tiên nhân nâng hũ rượu uống một ngụm, thấp giọng nghiêm mặt nói: “Tiểu Bạch, chuyện này người cũng không thể truyền ra ngoài, ta cũng là thời điểm say rượu ngẫu nhiên nghe thấy, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài chúng ta gánh không nổi trách nhiệm đâu.”

Bạch y tiên nhân thấy hấn nghiêm túc, nhưng lại quá tò mò, nói: “Nói mau đi, ta còn có thể đem chuyện này kể ra được sao? Yên tâm đi.”

Hắc y tiên nhân thu lại bình rượu, thấp giọng nói: “Người nói xem vì sao Huyền Nguyệt đại nhân vì sao không vui? Nương tử tân hôn này không phải là Linh Lung chuyển kiếp, người nói hấn làm sao có thể cao hứng được?”

Bạch y tiên nhân giật mình, thế nhưng ta so với hấn còn kinh hãi hơn, vậy vì sao Huyền Nguyệt còn cùng nàng thành thân?

“Vậy vì sao Huyền Nguyệt đại nhân lại thành thân với nàng ta? Linh Lung chuyển kiếp giờ ở đâu?”

Hắc y tiên nhân thở dài một hơi: “Linh Lung chuyển kiếp chính là hồ ly trắng Huyền Nguyệt đại nhân nhất được mang về, lần trước trộm tiên đan của Lão quân, còn xuống nhân gian khuấy đảo làm long trời lở đất, nghe nói Huyền Nguyệt đại nhân cấp cho nàng một cái tên, hình như gọi là Phi Lê???”

Ta từ trên cây nhảy xuống, dùng linh lực biến ra một cây kiếm, chỉ vào hai vị hắc bạch tiên nhân, làm họ sợ tới mức cảm giác say rượu đều tan biến, ta hỏi: “Những gì người vừa nói là sự thật?”

Hai người này bị sự xuất hiện đột ngột của ta làm cho kinh hãi, nhất thời không biết phản ứng lại thế nào, chỉ biết gật đầu.

Ta nhớ lại, trong lòng cuối cùng cũng sáng tỏ.

Khó trách Linh công cùng Linh Lung không còn thân thiết.

Khó trách sau khi Linh Lung trở về Huyền Nguyệt lại buồn bực không vui.

Khó trách Huyền Nguyệt khi nhìn ta lại đau buồn đến như vậy.

Khó trách chàng lại nói luyến tiếc ta.

Phi Nguyệt Cư truyền đến tiếng nhạc trống đình tai nhức óc, hỉ kiện đã tới. Ta không thể, ta không thể nhìn bọn họ thành thân, Huyền Nguyệt của ta, đến chết ta cũng không rời chàng đi.

Ta cầm kiếm, hướng về phía Phi Nguyệt Cư mà bay tới. Lại cũng không nghe được phía sau hai vị hắc bạch tiên nhân đang thì thào: “Thượng đế vì bá tánh muốn cùng Hải vực chung sống hòa bình, làm sao có thể tác thành cho mối nhân duyên trăm năm của hai người các người được.”

Bạch y tiên nhân nghe vậy, không khỏi thở dài ảo não nói: “Lão hắc, sự việc ngày hôm nay hai người chúng ta không tránh được có quan hệ. Hiện giờ Thiên đình cùng Hải vực sớm đã không còn an lạc như xưa, không bằng ta và ngươi hai người mượn cơ hội tự đến tìm Diêm vương thỉnh tội, cũng coi như xin lỗi Thiên đế.”

9. Chương 9: Kết Cục: Chỉ Là Ngàn Năm

Chiến hỏa khiến Đông Hải Đại đế thua trận trước chốn Bồng Lai từ ngày đại hôn lễ hôm đó đã chấm dứt, tam giới hòa bình trở lại đã được hơn bốn trăm năm.

Ta một thân hồng y ngồi ở vị trí dễ thấy nhất trong quán trà lâu, thanh thần nghe thuyết thư nhân* kể lại chuyện xưa giữa Hoa Lê công tử cùng Linh Lung vào hai ngàn năm trước. Nhân gian, ngàn năm chỉ như một cái chớp mắt, thời gian thấm thoát trôi đi, ta cũng đã trải qua giữa trốn này được ngàn năm rồi.

(* Thuyết thư nhân: người kể chuyện)

“Dừng! Chuyện già cỗi như vậy rồi còn kể!” Một thanh âm trào phúng truyền đến, ta ngoảnh lại nhìn, là một lão nhân quần áo rách nát ngồi trên cửa sổ, trong tay nâng một hũ rượu hồ lô, trên người lão cũng tràn ngập mùi rượu nhưng ánh mắt thì lại vô cùng thanh minh.

Hắn chậm rãi đứng lên, nhìn quanh trà lâu một vòng, cuối cùng lắc mình tiêu sái ngồi trên bục kể chuyện, buộc hồ lô sau lưng, cười hi hi nói: “Các vị khách quan, nghe lão nhân kể cho các người chuyện xưa về kiếp chuyển thế của Linh Lung.”

Ta tự nhiên hưng trí nhìn người này, lão không phải là phạm nhân, khẳng định là thánh tiên nào đó đang hành tẩu nhân gian đi.

“Một ngàn năm ba trăm năm trước, Huyền Nguyệt công tử ở trong rừng hoa lê nhặt về được một con hồ ly trắng lén trộm tiên đan???”

Chuyện xưa kể đến lúc Phi Lê chuẩn bị phá hôn lễ, lão nhân lại dừng lại, khách nhân đều không nhịn được hỏi: “Lão tiên sinh, Phi Lê cuối cùng có thành công cướp hôn không?”

Lão nhân lắc đầu, uống một ngụm rượu, thở dài nói: “Đáng tiếc thiên hạ người hữu tình nhưng hữu tình cuối cùng lại vô duyên.”

Ta nghe câu này, mí mắt hạ xuống, nâng ly trà lên thổi vào nước trà đã lạnh, nước thanh nhưng chảy qua cổ họng chỉ còn dư vị chất đắng.

Đúng vậy cuối cùng ta cũng xông vào cướp hôn. Chỉ là, thực có lỗi, ta cũng đã quên mất kết cục là như thế nào rồi.

Ta đã quên ngày đó Đông Hải Đại đế như thế nào giận dữ, đã quên đi những tiếng nhạc cổ đình tai nhức óc.

Ta đã quên Huyền Nguyệt như thế nào liều mạng, toàn thân bao phủ một chùm sáng chói lọi, đã quên đi nụ cười cuối cùng với hàng mi hơi hơi rung động của chàng.

Ta đã quên đi nhiệt độ cơ thể chàng dần dần lạnh lẽo cùng với đôi mắt màu hổ phách ấy cùng từ từ nhắm lại trước khuôn mặt đầy hoảng loạn của ta.

Ta chỉ nhớ rõ hoa lê ở Phi Nguyệt Cư, tại nơi ấy chỉ một khắc đều trở nên úa tàn.

Lão nhân ngồi trên đài đứng dậy, hất lại lòi ra một bầu rượu, giống như say mà lại không say, lắc lắc đầu tiêu sái rời đi.

“Này, lão tiên sinh, Phi Lê và Huyền Nguyệt cuối cùng có ở bên nhau không?” Tất cả mọi người đều không cam lòng hỏi.

Lão nhân dừng lại một chút rồi tiếp tục bước đi.

“Hiện tại tam giới đã yên bình hơn bốn trăm năm, Thiên đế sớm đã cảm nhận được linh hồn của Huyền Nguyệt công tử. Có lẽ duyên phận sắp tới rồi.” Câu chuyện của lão nhân thật khiến người ta chẳng thể hiểu được, nhóm khách nhân đều cảm thấy mặc danh kỳ diệu không rõ ra sao, đang muốn tiếp tục đặt câu hỏi thì đột nhiên từ trên tầng mây chiếu xuống một đạo kim quang sáng chói, lão nhân đột nhiên biến mất giữa chùm sáng đó. Những người xung quanh kinh ngạc đến ngây ra, tất cả đồng loạt quỳ xuống đất cúi lạy.

Xem ra hẳn cũng thật chu đáo, câu nói cuối cùng phải chăng là có người phó thác chuyển lời đến cho ta.

Ta một ngụm uống cạn ly trà lạnh ngắt, đứng dậy cầm theo cây trường kiếm màu bạch, yên lặng tách đám người đi ra ngoài, hướng về nhân thế vô tận.

Ta gọi là Phi Lê, là một linh hồ ngàn năm, cũng là một người hành tẩu nhân gian đi tụ hồn người, nhưng ta không phải đi thu thập hồn phách của mọi người, thứ ta muốn tìm chính là linh hồn của một người nam tử đã vì ta mà trồng hoa lê đỏ trước linh sơn Phi Nguyệt Cư một ngàn ba trăm năm trước.

Ta vì chàng mà sinh, cũng muốn vì chàng mà tử.

Ta rốt cục cũng hiểu được, Huyền Nguyệt ở nhân gian luôn mặc hồng y là có dụng ý, ước chừng nói vậy, ta cũng muốn vì người đó chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra.

~~~~~ HOÀN CHÍNH VĂN ~~~~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-huu-linh-ho-chi-la-ngan-nam>